

בש"פ 8869/16 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
בש"פ 8869/16

לפני: כבוד השופטת ד' ברק-ארז

העורר: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים
מיום 25.10.2016 במ"ת 4737-04-16 שניתנה על-ידי
כבוד השופט מ' ברעם

תאריך הישיבה: כ"א בחשון התשע"ז (22.11.2016)

בשם העורר: עו"ד חיים רייכבך, עו"ד מיכאל עירוני

בשם המשיבה: עו"ד נגה בן סידי[i]

החלטה

1. בפני ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 25.10.2016 (מ"ת 4737-04-16, השופט מ' בר-עם). בית המשפט המחוזי הורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו.

רקע והליכים קודמים

2. ביום 4.4.2016 הוגש נגד העורר כתב אישום המייחס לו שתי עבירות של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 לחוק

עמוד 1

העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), שלוש עבירות איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, שתי עבירות של
סחיטה בכוח לפי סעיף 427(א) לחוק העונשין, עבירה של הטרדה מינית לפי סעיף 3(א)(5) לחוק למניעת הטרדה
מינית, התשנ"ח-1988, שמונה עבירות מרמה, ערמה או תחבולה לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש],
התשכ"א-1971 (להלן: פקודת מס הכנסה), שמונה עבירות של אי-ניהול פנקסי חשבונות לפי סעיף 216(5) לפקודת
מס הכנסה, וכן עבירה של אי-הודעה על תחילת התעסקות לפי סעיף 215(א) לפקודת מס הכנסה. כתב האישום
הוגש בעקבות חקירה שהתנהלה בעניינו של העורר לאורך תקופה, לאחר שנעצר ביום 13.3.2016.

3. לפי כתב האישום, מאז שנת 2009 הפעיל העורר יחד עם אחרים עסק של מתן הלוואות בריבית בשיעורים
גבוהים. בהקשר זה, כתב האישום מתאר מקרים שבהם הלווים לא עמדו בנטל התשלום והעורר סחט אותם בדרכים
שונות, לרבות באמצעות צעקות, קללות, איומים כי יהרג או יפגע בהם אגב שימוש בגרזן ואף נקיטת אלימות פיזית.
בנוסף, העורר הטריד מינית את אחת הלוות בעת שזו העבירה לו באופן פיזי תשלומי החזר על הלוואה שנטלה ממנו.
כמו כן, העורר לא דיווח לרשויות המס על עיסוקו במתן הלוואות, לא ניהל ספרים כמתחייב על-פי חוק, לא דיווח לפקיד
השומה על קבלת כספים מעסקו וכן לא שילם מסים על הכנסתו ממנו.

4. בד בבד עם הגשת כתב האישום נגד העורר הוגשה גם בקשה לעוצרו עד תום ההליכים נגדו.

5. בדיון שהתקיים ביום 18.4.2016 הסכימה באת-כוחו הקודמת של העורר לקיומן של ראיות לכאורה ועילת
מעצר נגד העורר. בהמשך לכך, הורה בית המשפט המחוזי על הגשת תסקיר מעצר בעניינו.

6. בתסקיר המבחן צוין כי העורר מתקשה לקחת אחריות על בחירותיו, נוטה למזער את היקף פעילותו העבריינית
ורואה בה אמצעי לגיטימי כאשר הוא מצוי במצבי מצוקה. כמו כן, צוין כי העורר נוטה להציג את עצמו באופן מגמתי,
מרבה להשתמש בשקרים ומתקשר עם סובביו בצורה אלימה. שירות המבחן ציין כי בנתונים אלה יש כדי להצביע על
סיכון משמעותי להתנהלות עוברת חוק מצדו של העורר. עוד צוין כי חרף בקשתו של העורר להשתחרר לחלופת מעצר
המפקחים המוצעים לא הגיעו למפגש עם נציגי שירות המבחן. לפיכך, שירות המבחן לא בא בהמלצה על שחרורו של
העורר לחלופה בשל רמת הסיכון הנשקפת מהעורר ובהעדר חלופה קונקרטיה למעצר.

7. ביום 24.5.2016 התקיים דיון נוסף בעניינו של העורר. בדיון זה הוחלף ייצוגו של העורר, והוא החל להיות מיוצג
על-ידי בא-כוחו הנוכחי. בתום הדיון, הורה בית המשפט המחוזי על הכנת תסקיר משלים לפיו תיבחן אפשרות למעצר
בפיקוח אלקטרוני בפיקוח ערבים מתאימים.

8. בתסקיר המשלים שהוכן על-ידי שירות המבחן צוין כי שלוש המפקחות המוצעות, שתיים מהן קרובות משפחה
והאחרת ידידה, מכירות את העורר שנים רבות, כי הן מודעות לנסיבות מעצרו ומסתייגות ממעשיו וכן מבינות את שנדרש
מהן במסגרת הפיקוח. שירות המבחן העריך שהמפקחות המוצעות עשויות להוות גורם ממתן ומפחית סיכון עבור העורר.

כמו כן, שירות המבחן סבר כי העורר מתאים למעצר בפיקוח אלקטרוני, בהצביעו על כך שהוא לא הפר תנאים מגבילים שנקבעו בעניינו במסגרת הליך פלילי קודם. לפיכך, שירות המבחן המליץ על מעצר בפיקוח אלקטרוני בליווי של שירות המבחן תוך שילוב של העורר בהליך טיפולי ההולם את צרכיו. להשלמת התמונה יוער, כי לאחר שבדיון שהתקיים בנושא טענה המדינה כי העורר כן הפר בעבר תנאים מגבילים שהושתו עליו בעת שהיה נתון במעצר בפיקוח אלקטרוני, הורה בית המשפט המחוזי על הכנת תסקיר משלים נוסף שבו תיבדק טענה זו. בהמשך לכך מסר שירות המבחן כי לא התקיימו בעבר הפרות של תנאי מעצר בפיקוח אלקטרוני מצדו של העורר.

9. ביום 1.8.2016 הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו (השופט מ' סובל). בית המשפט המחוזי החליט שלא לאמץ את המלצת שירות המבחן בשים לב לאופיין של העבירות שבהן מואשם העורר והמסוכנות הנשקפת ממנו. בית המשפט המחוזי עמד על כך שבעבירות של סחיטה באיומים טבועים באופן אינהרנטי מסוכנות ופוטנציאל להטלת אימה על קורבנות הסחיטה. כמו כן, בית המשפט המחוזי ציין כי לעורר "עבר פלילי עשיר", הכולל גם עבירות איומים וסחיטה באיומים. לפיכך, נקבע כי אין במעצר בפיקוח אלקטרוני כדי להפיג את מסוכנותו של העורר. למען שלמות התמונה, יצוין כי בית המשפט המחוזי לא דן בשאלת הראיות לכאורה בהתייחס לכך שאין מחלוקת בין הצדדים בסוגיה זו.

10. העורר הגיש ערר לבית משפט זה על ההחלטה לעצור אותו עד תום ההליכים. בתום הדיון בערר הוחלט, בהסכמת המדינה, על החזרת הדיון לבית המשפט המחוזי על מנת לאפשר לעורר לטעון לעניין עוצמת הראיות לכאורה והשלכותיהן על המסוכנות הנטענת (בש"פ 6816/16, השופט צ' זילברטל).

11. בהתאם להחלטתו של השופט זילברטל התקיים דיון נוסף בבית המשפט המחוזי, שהתמקד בשאלת הראיות לכאורה. בהמשך לכך נתן בית המשפט המחוזי החלטה משלימה - היא ההחלטה מושא הערר דן - ובה נקבע כי קיימות ראיות לכאורה בעצמה מספקת המצביעות על ביצוע מרבית המעשים המיוחסים לעורר.

12. בית המשפט המחוזי עמד בהחלטתו על כך שעיקר הראיות נגד העורר מקורן בהודעות שמסרו המתלוננים נגדו - אנשים שלוו כספים מהעורר ונסחטו על-ידו לטענתם. הודעות אלה, כך נקבע, נתמכות בראיות נסיבתיות ומקבלות חיזוק משתיקתו של העורר בחקירה. בית המשפט המחוזי קבע כי הגרסאות של המתלוננים הן "ברורות ומפורשות". הוא הוסיף וקבע כי "קיומן של מספר גרסאות של מספר מתלוננים, בגין אותו עניין, שאינם קשורים זה לזה, מקום בו אין חולק בדבר עיסוקו של המשיב [העורר - ד' ב' א'], במתן הלוואות, מהווה, כשלעצמה, ראיה נסיבתית בעלת משקל" (פסקה 12 להחלטתו של בית המשפט המחוזי).

13. בית המשפט המחוזי נדרש בהחלטתו לטענות שהעלה העורר בדבר כרסום בתשתית הראייתית נגדו. עיקר טענותיו של העורר בהקשר זה נסבו על גרסאות של עדים "אובייקטיביים", לטענתו, שמהן עולה תמונה שונה מזו שעלתה בהודעת המתלוננים. בעניין זה קבע בית המשפט המחוזי כי אכן קיימות ראיות סותרות ביחס לאישום השני נגד העורר, אולם אין בכך כדי להוות "כרסום של ממש" בתשתית הראייתית נגד העורר. בית המשפט המחוזי קבע עוד בעניין זה כי התמיהות והסתירות שעליהן הצביע העורר "מניחות לכאורה תשתית הנוטה לכיוונו של 'הספק הסביר' בדבר

הרשעת המשיב [העורר - ד' ב' א'], אך כוחה של תשתית זו, בענייננו, אינה מסירה את קיומו של 'הסיכוי הסביר' להרשעה". לבסוף, בית המשפט המחוזי דחה טענה שהעלה העורר בדבר אפליה ביחס לענייניו של אדם נוסף, גובה כספים שעבד עמו ושחרר ללא תנאים (להלן: הגובה הנוסף). בעניין זה קבע בית המשפט המחוזי כי בין השניים קיים שוני רלוונטי, ומכאן שאין מקום לטענת האפליה. באשר לאפשרות לשחרר את העורר לחלופת מעצר קבע בית המשפט המחוזי כי אין בחלופות שהוצעו כדי להקהות את מסוכנותו של העורר, כולל מעצר בפיקוח אלקטרוני.

הערר

14. בערר הנוכחי העורר חוזר וטוען לחולשתן של הראיות לכאורה כנגדו. לטענתו, חולשת הראיות לצד תסקירי המבחן החיוביים בענייניו צריכה להוביל למסקנה כי ניתן להעבירו למסלול של מעצר בפיקוח אלקטרוני.
15. באשר לחולשת הראיות מצביע בא-כוחו של העורר על מספר דוגמאות. כך למשל, הוא טוען שלא קיים תיעוד לאיומים שהופנו לכאורה כלפי המתלונן מ"ב, חרף העובדה שאיומים אלה יוחסו לתקופה שבה הייתה האזנה לקו הטלפון של העורר. כמו כן, בא-כוח העורר טוען כי בכתב האישום יוחס לעורר אירוע של איום על מתלונן באמצעות גרזן, חרף העובדה שעד שהיה במקום סיפר כי המתלונן כלל לא פחד. באופן כללי יותר, העורר טוען כי אנשים טועים לחשוב שהוא מאיים עליהם נוכח שפת הרחוב המשתלחת שבה הוא משתמש, וכן כי עבודתו כגובה כספים מעלה מטבע הדברים חיכוכים ואי-הבנות. לטענתו, רבים מהאנשים שלוו ממנו כספים ציינו כי אינם חוששים מפניו כלל, או לחלופין חוששים מפניו רק כשנמצאים עמו אנשים נוספים, דבר המעיד לטענתו כי הוא אינו הגורם המאיים.
16. העורר טוען כי חומרת העבירות המיוחסות לו כשלעצמה אינה מצדיקה מעצר עד תום ההליכים, וכי בכל מקרה יש לבכר מעצר במתכונת של פיקוח אלקטרוני. העורר מוסיף וטוען כי אף שירות המבחן המליץ על מעצרו בפיקוח אלקטרוני ומצא את המפקחות המוצעות ראויות. בנוסף, העורר מצביע על מקרים שבהם אושרו מעצרים בפיקוח אלקטרוני בנסיבות חמורות משלו.
17. בנוסף, העורר טוען כי חלף זמן רב מאז ביצוע המעשה האחרון שיוחס לו בכתב האישום, נתון שמקשה את המסוכנות הנשקפת ממנו. העורר מוסיף וטוען בעניין חוסר השוויון בינו לבין הגובה הנוסף, אשר שחרר ללא תנאים מגבילים.
18. הדיון בערר התקיים בפני ביום 22.11.2016. בא-כוחו של העורר הדגיש בדבריו את הכרסום בראיות לכאורה נגד העורר נוכח הסתירות, לטענתו, בין גרסאותיהם של המתלוננים לבין עדויות אחרות. ראוי להדגיש כי בא-כוח העורר הודה כי קיימות ראיות לכאורה אך חזר וטען כי עולים מהן קשיים ולא להאמין יש לייחס משקל.

19. בא-כוח העורר טען כי המתלוננים הם, רובם ככולם, בעלי אינטרס - בעלי חוב שאינם מעוניינים לשלם את

חובותיהם, והצביע על בעלי חוב רבים אחרים שלא ציינו שחשו מאוימים. לבסוף, בא-כוח העורר הצביע על כך שהעורר נמצא בעבר במעצר בפיקוח אלקטרוני ולא הפר את תנאיו.

20. באת-כוח המדינה טענה שדין הערר להידחות. במהלך הדיון הצביעה באת-כוח המדינה על אמרות רבות בהודעות שנמסרו למשטרה שבהן התייחסו הדוברים בפירוש לאימה שהעורר הטיל עליהם.

21. באת-כוח המדינה דחתה את ההשוואה לגובה הנוסף. בהקשר זה נמסר כי טרם התקבלה החלטה סופית באשר להגשת כתב אישום נוסף נגדו, ואף אם יוחלט שכן, כתב האישום לא יכלול עבירות של סחיטה. כמו כן, היא ציינה כי השניים שונים במאפייניהם, ובכלל זה בעבר הפלילי של העורר שהוא מכביד בהרבה מזה של הגובה הנוסף.

22. בשולי הדברים יצוין כי בין הצדדים התגלעו בדיון חילוקי דעות ביחס לשאלה האם העורר הפר את התנאים המגבילים שהוטלו עליו בפרשה קודמת. בסופו של דבר, ולאחר שהועלו ספקות ביחס לשאלה האם אכן אירעו הפרות בעבר, ציינה באת-כוח המדינה כי טיעון זה אינו עומד בלב העניין.

דיון והכרעה

23. לאחר שבחנתי את הדברים עמדתי היא שדין הערר להידחות.

24. אפתח בכך שאומר כי אני מסכימה עם קביעתו של בית המשפט המחוזי לפיה חומר החקירה כולל ראיות לכאורה בעוצמה מספקת. ראוי להפנות בעניין זה לאמרות מפיהם של המתלוננים עצמם בהודעות שמסרו במשטרה.

25. המתלונן ש"מ, שלוהו כסף מהעורר בשנת 2011 כדי לתמוך בהוריו, מסר בחקירתו במשטרה: "אני הגעתי לפה בגלל שאני מפחד. אמרו לי שאם אני אשתוק זה יקרה לי עוד פעם. כשיצאתי מהחקירה אמרתי לך שעכשיו אני יותר מהסס כי יש לו [לעורר - ד' ב' א'] אנשים. יש לו את השותפים שלו אלו שמסתובבים אתו כל הזמן ואותם ילדים בשביל 2000 ₪ תראי מה עושים במדינה עם נשקים. אז אחד כמוני שחוק ולא מחפש הרפתקאות בחיים מקבל [ס] טירה ושותק. זה שהוא לא יודע איפה אני גר זה טוב" (הודעתו של ש"מ מיום 15.7.2015, שורות 47-50).

26. המתלונן מ"ב, אשר לוהו כסף מהעורר בשנת 2012, סיפר אף הוא על חששותיו מהעורר לנוכח איומיו של האחרון: "הוא ניבל עליי את הפה הוא איים עלי כמה פעמים, 'אני אהרוג אותך' וכזה 'הוא אמר אם לא תביא את הכסף אני אבוא לך למפעל, אני אשבור לך את הידיים'; וכן 'עכשיו שראיתי אותו במסדרון ירד לי הלב מפחד. אני עכשיו מאוד פוחד" (הודעתו של מ"ב מיום 13.3.2016, שורות 28-32 ו-69-71).

27. המתלונן י"ס, אשר אף הוא לוהו מהעורר כסף בשנת 2012, אמר: "אני מאוד שקלתי להגיש תלונה במשטרה

כי מדובר בסיטואציה מ[פ]חידה. אני פחדתי שהוא יעשה לי משהו בהמשך. [...] זה היה מפחיד ואני חושש מאיומים מצד [העורר] כי מסוג האנשים שהוא מסוגל להגיע גם לילדים וגם למשפחה" (הודעתו של י"ס מיום 16.3.2016, שורות 99-95).

28. אף המתלונן י"ע, אשר לווה כספים מהעורר בשנת 2014, סיפר כי העורר נקט נגדו באמצעי אלימות: "כשהוא יצא מהאוטו אני זיהיתי אותו מיד. הוא הגיע אליי ולא דיבר ולא [אמר] כלום ונתן לי 4 סטירות. הוא הכה אותי בפנים. אני לא עשיתי שום דבר בתגובה. אני הייתי מבוהל. [פ]תאום בא אדם מולך ונכנס לך לאוטו. אני רוצה לציין שאני ישבתי ברכב שלי והוא נכנס לאוטו שלי מבלי שהזמנתי אותו להיכנס. הוא נכנס למושב שלידי וכשהוא נכנס לתוך הרכב הוא התחיל לקלל אותי"; וכן: "חששתי לחיי ולחיי משפחתי. [...] אם בן אדם ככה אליים כלפיך אז זה אומר משהו על האישיות שלו" (הודעתו של י"ע מיום 17.3.2016, שורות 138-142 ו-156-158 בהתאמה).

29. בנוסף לאמרות המתלוננים, ניתן להפנות להודעתו של מ"א, מי שהיה לטענתו חבר של העורר, שבה הוא מתאר את אופן הגבייה מהמתלונן י"ע: "[העורר] בא אליו ותפס אותו בחולצה ואמר לו למה לא שילמת ואז [העורר] הרים גרזן, נכנסתי ביניהם ואמרתי ל[עורר] שיירגע, [העורר] לקח צעד אחורה והרים אותו באוויר" (הודעתו של מ"א מיום 17.3.2016, שורות 31-32). בהמשך הודעתו נאמר:

"ש: אם [אתה] חבר של [העורר] למה לא פנית ישר אליו?

ת: לא רציתי להתעסק איתו

[...]

ש: למה הוא צילם את הת.ז שלך

ת: לא יודע, אולי זה מההלוואה של ה 3,400 שקל. אני לא רוצה גם להיכנס לזה. יש לי

משפחה [ו]ילדים"

(הודעתו של מ"א מיום 17.3.2016, שורות 73-74 ו-91-92 בהתאמה).

30. מאחר שהעורר השליך יהבו על טענות שנגעו לחומר הראיות ה"אובייקטיבי" ראוי להטעים כי גם משיחות הטלפון שלו עם חלק מהמתלוננים ניתן ללמוד קיומן של ראיות לכאורה כנגדו. כך למשל נאמר בשיחת טלפון של העורר עם מ"ב:

"העורר: [מ"ב] בוא בוא תקשיב אין בעיה, אני אתן לך עד התשיעי לחודש.. אם בתשיעי לחודש לא קיבלתי כסף זה נהיה חמש אלף, חמש אלף..

מ"ב: לא [העורר]

העורר: אם זה לא נהיה בתשיעי לחודש-חמש אלף.. הולך?

מ"ב: מקובל עליי..

העורר: הא?

מ"ב: מקובל עליי, מקובל עליי..

העורר: אני אשתה לך אותם מהגרונ [מ"ב]" (ת/7, מספר האזנת סתר 2012-73864, שיחה 5628).

31. הנה כי כן, ממכלול הראיות כנגד העורר ניתן להסיק כי העורר נהג באלימות שזרעה אימה על סביבותיו ונהג להפעיל אלימות מילולית ופיזית כנגד לקוחותיו. דפוס התנהגות זה עולה מעדויותיהם של כל אחד מהמתלוננים בנפרד, ומקבל משנה תוקף כאשר בוחנים את התמונה בכללותה.

32. אין בידי לקבל את טענותיו של העורר באשר לכרסום ממשי בפוטנציאל הראייתי. על מנת להוכיח כרסום כאמור בשלב מקדמי זה, לא די בהצבעה על סתירות בדברי העדים או בהצגת מניע אפשרי של מי מהם אלא יש להראות כי הראיות המפלילות הן משוללות יסוד או כי הסתירות הן מהותיות וגלויות לעין (ראו למשל: בש"פ 385/11 ציון נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (20.1.2011)). טענותיו של העורר מכוונות בעיקרן כלפי מהימנותם של המתלוננים, אולם בשלב זה לא עלה בידו להצביע על סתירות מהותיות שמקעקעות את גרסתם. אם כן, האכסניה המשפטית המתאימה לביור טענותיו אלה היא ההליך העיקרי.

33. אינני מקבלת את טענתו של העורר לפיה אנשים טועים לחשוב כי הוא מאיים עליהם נוכח סגנון דיבורו המשתלח. ראשית, המבחן לפיו יש לקבוע כי מדובר באיום הוא מבחן אובייקטיבי, כפי שנאמר: "הכלל הוא כי על האיום להיבחן מבעד למשקפיים אובייקטיביים - דהיינו, האם בתוכן הדברים ובנסיבות שבהן נאמרו היה כדי להטיל אימה על האדם מהיישוב" (ראו: ע"פ 6368/09 זקן נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (12.7.2010)). שנית, ההודעות מלמדות כי הרושם האמור לא היה רושם המיוחד לאדם זה או אחר.

34. משהגעתי למסקנה כי אין כרסום בעצמתן של הראיות לכאורה, נותר עוד לבחון האם ניתן להשיג את תכלית המעצר באמצעות מעצר בפיקוח אלקטרוני, כטענת העורר. אקדים את המאוחר ואציין כי יש להשיב על שאלה זו בשלילה. המסוכנות העולה מהעורר היא ברורה בשים לב לטבען של העבירות המיוחסות לו ולעברו הפלילי. כתב האישום מייחס לעורר מספר עבירות של סחיטה באיומים וסחיטה בכוח יחד עם עבירות נוספות. עבירות של סחיטה ואיומים מתאפיינות מעצם טבען וטיבן בכך שניתן להוסיף ולבצען גם מתוך הבית תוך שימוש באמצעי תקשורת שונים (ראו למשל: בש"פ 4107/95 מדינת ישראל נ' בוזגלו (10.7.1995) (להלן: עניין בוזגלו); בש"פ 11271/03 מדינת ישראל נ' אלפרון, פ"ד נח(2) 406, 410 (2003)). לא מצאתי שהתקיימו במקרה זה נסיבות מיוחדות שבגינן ניתן לסבור כי פני הדברים שונים (השוו: עניין בוזגלו). בנוסף, עברו הפלילי של העורר מכביד למדי וכולל, בין היתר, עבירות של שוד, גניבה, תקיפה, איומים ובריחה ממשמורת חוקית וכל זאת בהקשרם של אירועים שונים החל משנת 1981. כבר עבר זה מבחן אותו באופן משמעותי מעניינו של הגובה הנוסף, שאליו העורר ביקש להשוות עצמו - "איש באישומו ייעצר" (ראו: בש"פ 6871/05 מנדלוביץ' נ' מדינת ישראל (21.7.2005)). כאמור, ההחלטה באשר להגשת כתב אישום נוסף נגד הגובה הנוסף טרם התקבלה ומבחינה זו הטענה של הפליה אינה בשלה להכרעה.

35. אם כן, השילוב בין חומרת המעשים המיוחסים לעורר לבין עברו הפלילי מובילים למסקנה כי יש להורות על מעצרו מאחורי סורג ובריח. כפי שציינתי במקרה אחר שבו נדונה שאלת המעצר בעבירות מסוג זה: "במקרה דן יש להתחשב אף בכך שמדובר בצבר של התנהגויות, כמו גם בקיומו של עבר פלילי לחלק מהמשיבים, עובדה שלה יש לתת משקל מיוחד בבחינת האפשרות לשחרר לחלופת מעצר כשמדובר בעבירה של סחיטה באיומים" (ראו: בש"פ 5794/16

מדינת ישראל נ' טיירי, פסקה 41 (18.8.2016). בנסיבות אלה, אין לי צורך להידרש לפרטי הטענות שעלו באשר להפרות נטענות של מעצר בפיקוח אלקטרוני שבו היה נתון העורר בעבר, טענות שהוכחו על-ידו.

36. אין צריך לומר שהמלצתו של שירות המבחן בעניינו של העורר לא נעלמה מעיני, כפי שגם ציינתי לעיל, אך שיקול הדעת בעניין מסור בסופו של דבר לבית המשפט שהוא המופקד בהקשר זה על האיזון בין שיקולי הפרט לבין ההגנה על האינטרס הציבורי (ראו למשל: בש"פ 8478/15 אבו מנה נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (18.12.2015)). בשם לב לאופי של האישומים ולהיקפם אני סבורה כי יש הצדקה שלא לאמץ את ההמלצה במקרה זה.

37. סוף דבר: הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ח בחשון התשע"ז (29.11.2016).

שׁוֹפֵט

[i]